

Çanakkale Geçilmez

– Fatih Coşgun · 17 Mart 2021

İngiliz, Fransız, Rus, ittifakla bir oldu,
Yıl bindokuzyüzonbeş etrafımız sarıldı.
Güya modern gemiler geçecekti boğazdan,
Bilmezlerki fırtına kopacaktı birazdan.
Göründü ufuklardan batmaz denen armada,
İlk top sesi duyuldu Mecidiye Tabyada,
Sesler titretiyorken yeri, göğü ve arşı,
Başlamıştı tarihin bu en kanlı savaşı.
Ey İngiliz! destursuz Türk otağı açılmaz,
Son ferdimiz ölmeden Çanakkale, geçilmez!

Kılıçlar çıktı kından, kızıl yaylar gerildi,
Hasta denilen adam yatağından dirildi.
Ya Allah dedi koca Seyit çıktı sahneye,
İmanıyla hükmetti çeyrek tonluk mermiye.
Ocean gemisi aldı, bu mermiden payını,
Nusret'e çarptı geri çiziyorken yayını.
İngiliz'in gemisi gömülürken boğazda,
"Ya istiklal ya ölüm", nidalandı ağızda.
Ey Fransız! Türk yurdu öze mesken seçilmez,
Son fendimiz ölmeden Çanakkale, geçilmez!

Deniz bitti, karadan savaş kolay görüldü,
Hamilton geçti başa, topa mermi sürüldü,
Dediler Türkler güçsüz, aç, susuz, üst yamalı,
Hesap edemediler hiç Mustafa Kemal'i.
Neferler tekbirlerle mevziler örüyordu,
Bir Yarbay el çenede afakı görüyordu.
Kırbaç döndü havada ve emretti ölmeyi,
Hücuma kalktı nefer, düşünmedi dönmeyi.
Ey Rus! deden ey bilir Türk'e kefen biçilmez,
Son ferdimiz ölmeden Çanakkale, geçilmez!

Britanya defteri bu destanla dürüldü,
Kalan sağlar gemide kaçarlariken görüldü.

Çarpışırken havada binlerce yağlı kurşun,
Yedi düvel diz çöktü önünde bu duruşun.
Diyet ödediğinden yüzbinlerce kefensiz,
Yoksa vatan ayakta kalırmıydı nedensiz.
Bak evlat! bu destanı yazandır senin atan,
Payidar olur kanla sulanmışsa bir vatan.
Ey Anzak! bu şerbet ki şhadetsiz içilmez,
Son ferdimiz ölmeden Çanakkale geçilmez!

Fatih Coşgun